

Kahánek

Jan Nedvěd

1. Obrisy domů ztrácí stín, po loukách bloudí mlhy dým

a z černých krovů větví hvězdy chtěj' jít k nám,

tak ještě pod zadek si dát pár dek, co v noci budou hrát,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.

Podivná vůně z blízkých chat, dřevo je krása, co máš rád,
když smůla z ulomených větví zdobí kmen,
do láhve z limonády dát něco, co zmírní žízeň, hlad,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.

Ref: Písnička je lék, člověk by povstat chtěl a smeknout,
když doba na kahánku pláče smutek má,

čistá jak studánka, když zní, nocí když rozhněvaně hřmí,
a vůbec nejhezčí je, když smíchem zazvoní.

Naposled podívat se jsou mámy, zda děti ještě spěj',
ještě se marně ladí, však taky ne moc,
a pak už cosi uvnitř rozplyne se, jen oči hledaj' dál,
tam v ohni kdesi uprostřed je všechno, co sis odjakživa přál.

Ref: 2x